

let, kunne forlange at blive der? Skal det be-
tragtes, som om den vedkommende Forbryder
er kommen ind under offentlig Forpleining og
kunde gjøre Krav paa denne? Lad os sætte, at
en Lov passerede her igjennem dette Thing,
som fik Kongens Sanction, der sagde, at samt-
lige Forbrydere skulde frigives, kunde saa For-
bryderne træde op og sige: Vi ville ikke fri-
gives? Lad os sætte, at vi ikke vilde give Mid-
ler til, at Fangerne kunne arbejde i Fængs-
lerne, kunde de saa træde op og sige: Vi hvede
os saa grusomt, vi ville have Arbejde? Nei,
den Art Rettigheder have Fangerne ikke, det
vilde være det Brangeste af Verden at tænke
sig, at Dommen skulde have den Betydning.
Og nu Censomheden; skulde man ikke kunne
paalægge Fangerne denne? Jeg vil spørge de
tvende ærede Medlemmer — det er et Tanke-
experiment, jeg vil anstille — dersom Hans
Majestæt ved sin Naade luffede samtlige Fan-
ger paa een Qvinde nær ud af Fængslet, om
Straffen da for denne ene Qvindes Vedkom-
mende blev forandret derved, at hun kom til
fuldstændig Censomhed? Hun kan derved faae
et større Rum at spadser i, men et andet
Spørgsmaal er det, hvor stort et Rum skal
hun have at spadser i? Skal hun have mere
Rum, naar hun er ene, end der behøves til
at holde hendes Sundhed vedlige? Nu sige de
ærede Medlemmer: I Cellen vil hun ikke have
tilstrækkeligt Rum til at holde Sundheden vedlige;
men jeg spørger de ærede Medlemmer af Dom-
stolene, som, naar de sidde paa Dommersædet,
troe at have nok af en Doctorattest, om de
da tvivle saa meget om Doctorattester indenfor
Fængslerne, der hvor Doctoren daglig kan føle
Fangerne paa Pulsen, lægge dem paa Hospi-
talet og undersøge dem langt nøiagtigere? Nei,
paa ingen Maade. Naar Fangen ikke kan taale
at sidde i Cellefængsel, saa bliver hun tagen ud
deraf paa Grund af Sygdom, men naar hun
har Rum nok til at bevæge sig i, saa kan den
Omstændighed, at hun er ene i hele Fængslet,
ikke bevirke, at hun faaer en Ret til at kræve
Selvskab. Det forekommer mig at være den
allerbetydendeligste Bøe, naar begge de Herrer
paastaae, at de tidligere i Fængslet indbødte
Fanger skulde have erhvervet en Ret til at leve
i Selvskab; thi det har vistnok ikke været Hen-

sigten med Dommen at skaffe dem Selvskab.
Nu sagde det ærede Medlem her bagved (Klein):
Fleertallet er gaaet ud fra Hensigtsmæssig-
heden; men jeg siger: her er ikke Spørgsmaal
om Hensigtsmæssigheden, her er Tale om Ret-
færdighedens Krav. Fleertallet, idetmindste jeg,
forfaavidt jeg er med i Fleertallet, er gaaet ud
fra Retfærdighedens Krav, og vi sige, idetmindste
jeg for mit Vedkommende, at den Retfærdighed
i den menneskelige Verden, som ikke er hen-
sigtsmæssig anvendt, er en uhensigtsmæssig
Retfærdighed, som vi ikke kunne bruge. Vi
kunne ikke sætte os i Guddommens Sted og
ubfinde den overmenneskelige Retfærdighed, som
der her skulde være Spørgsmaal om. Paa den
menneskelige Plads, vi have, bliver Retfærdig-
hedens Udbytte for os det, der er hensigts-
mæssigt for os og for Forbryderen. Komme
vi til den Erkjendelse, at den Vet, vi her fore-
slaae betraadt, er den hensigtsmæssigste for
Samfundet og for Forbryderen, saa ere vi be-
rettigede til at sige, at det er den retfærdigste,
fordi det er den hensigtsmæssigste. Det ærede
Medlem har i sine Udtalelser paa Mindretallets
Begne fra Begyndelsen af udtalt det Haab, at
han skulde vinde Fleertallet for sig; det er
muligt, det tvivler jeg ikke om, men jeg er
overbeviist om, at det ikke kan være vundet
igjennem hans Grunde; thi jeg er overbevist
om, at skulde han faae Fleertallet for sig, saa
vil han alene have vundet det, fordi Mange
have en ubevidst Tølelse for disse straffede
Qvinder, for deres Mangel paa Selvskab og
for de store Lidelser, de ere udsatte for, og jeg
skal indrømme, der kan være Noget deri, fordi
der er noget Usikkert i alle disse Bøgtfkaale,
hvorpaa man med Lodder afveier Forbrydelserne.
Men det ærede Medlem vil selv komme til at
lide under de Principer, han her idag har gjort
gjældende, naar han engang, hvad der er høist
sandsynligt, skal komme til efter andre Regler
at idømme Straffe for Forbrydelser, naar han
ikke vil erkjende, at en forskjellig Qualitet, en
forskjellig Art af Straf, kan i et mindre Maal,
i et mindre Tidssomfang opveie og sættes istedet-
for en af en anden Beskaffenhed; thi inden et
større Tidssmaal vil han ikke komme til at have
noget af det, der nu habes som Straffebestem-
melser, og det ærede Medlem vil da savne